

Само нашия вѣченъ познайникъ сивото врабче подскача изъ клонкитѣ и загрижено си чурулика.

Дѣ сте малки пѣснопойни птички, мили лѣтни гостенки?

Гората мълчи. Тихъ вѣтрецъ леко разклаща клонитѣ. По земята падатъ жълти листа, като мъртви златни птички.

И ето пакъ се чува жално, еднообразно, отчетливо гракане, прилично на болѣзненъ плачъ.

По широкия друмъ прѣзъ полето върви бързо самотенъ пѣтникъ, съ товаръ на гърба, съ тояга въ ржка. Той се връща въ своята родина, при дѣцата си и иде, може би, отъ много далече.

Той чува жалния плачъ на невидимитѣ птици, спира се, и се оглежда наоколо. Послѣ вдига глава къмъ високото небе. Шапката му пада. Той не се навежда да я вземе, а гледа.

Високо, високо въ синевината на ясното небе на стройни войнишки редици си отиватъ жеравитѣ. Едвамъ, едвамъ се виждатъ. Колко сж красиви редоветѣ имъ, горѣ тамъ въ тѣхното хубаво свободно царство! Тѣ гракаты и сѣкашъ ни казватъ: простете, простете!...

Пѣтникътъ ги гледа дълго, послѣ се навежда, взима си шапката, размахва я нѣколко пѣти къмъ пѣтницитѣ въ висинето и самъ поима своя пѣтъ.

Сбогомъ мили, хубави редици жерави!

Хитрата жаба.

Веднѣжъ лесицата дошла край едно благо дѣло вода. Гледа въ водата се шири голѣма жаба.

— Махни се отъ тамъ, ще те испия! — казва ѝ лиса.